

Chương 10

Khó Nhận Ân Tình Người Đẹp

Đàn bà, vô số đàn bà, vô số đàn bà đẹp, rất là đẹp. Đàn bà nằm trên giường, giường ở trên thuyền, chiếc thuyền này có một cái giường vô cùng, vô cùng lớn.

Trên sông đã có đèn chài, trên trời đã có sao, sao trời và đèn chài chiếu sáng con thuyền, cũng chiếu lên cái bóng của cả người trên thuyền.

Sở Lưu Hương bay lướt ra khỏi khoang thuyền của Thạch Điền Tề thì thấy ngay người này, y phục của y trắng xóa như tuyết, mặt nước sông lóng lánh ánh sao trời và đèn chài màu vàng vọt, ba tấm gỗ đang nhấp nhô theo sóng nước. Sở Lưu Hương thân hình như chim én, nhẹ điểm lên tấm gỗ, lướt qua thuyền bên kia.

Người áo trắng trên thuyền lại cất mình lên, bay lướt qua một cái thuyền khác như một con chuồn chuồn. Trên thuyền không có sao, không có trăng, không có đèn đuốc nhưng đợi đến lúc Sở Lưu Hương vừa hạ người xuống thì đèn đuốc bỗng bừng sáng lên như một đêm trung thu, người áo trắng cũng đột nhiên không còn thấy đâu nữa.

Sở Lưu Hương chỉ thấy một cái giường đầy đàn bà, đúng hơn là một cái giường trên một cái thuyền đầy đàn bà.

Một giường đầy đàn bà không đáng sợ, một thuyền đầy đàn bà cũng không đáng sợ, đáng sợ ở chỗ những người đàn bà trên giường đều là những người quen mặt, đối với y hết sức quen thuộc. Không những quen thuộc, mà còn rất thân thuộc, thân đến độ có thể nói là muốn chết người.

Thật tình Sở Lưu Hương không thể nào không đưa tay sờ mũi được, Phấn Phấn quen ở Tô Châu này, A Kiều quen ở Hàng Châu này, Kim Nương quen tại Đại Đồng này, Sở Thanh quen ở Lạc Dương này... Ngoài ra còn có các cô gái y mới chia tay cách đây không lâu nữa.

Y quên không nổi cái tình, y cũng quên không nổi bọn họ, bọn họ lại càng không quên nổi y. Nhưng y nằm mộng cũng không ngờ được rằng bọn họ lại đồng thời đột nhiên xuất hiện ở một nơi như vậy. Nếu y tình cờ gặp một người nào đó trong bọn họ ở bất kể nơi nào, bất kể người nào thì y cũng đều rất sung sướng,

thậm chí còn sung sướng muốn chết luôn. Nhưng y bỗng nhiên gặp liền tất cả một lúc như vậy thì y lại có cảm tưởng rằng cái mạng của mình sắp mất đi thật.

Chuyện này thật như một cơn ác mộng, bất cứ người đàn ông nào cũng không hề nguyện ý gặp phải. Càng chết người nhất là mỗi người đàn bà đều nhìn y với ánh mắt thật là say đắm, đều cho rằng y là người tình duy nhất của họ, đều coi y là duy nhất của mình.

Sở Lưu Hương không những muốn sờ mũi, y còn hận không cắt luôn được mũi mình đi mất cho rồi, vì nếu một người bị mất mũi thì chắc không ai nhận ra được nữa. Bất hạnh cho y là có người bỗng lên tiếng:

—Anh sờ mũi cho cố vào để làm gì?

Người đang nói là Đại Kiều, nàng tiếp:

—Anh có cắt cái mũi của anh đi thì em cũng nhận ra được anh mà.

Đại Kiều ăn nói rất thẳng thắn, hành động cũng sáng khoái. Hình như nàng đang chuẩn bị bước lại kéo vị đạo soái mà trước giờ chưa sợ một ai là Sở Lưu Hương này lên giường vậy.

Sở Lưu Hương có muốn trốn cũng không trốn đi đâu được, bởi vì trong cái khoang thuyền này trừ cái giường ra thì còn lại không có bao nhiêu chỗ trống cho y cả.

May mà lúc đó cái người áo trắng thân bí kia lại xuất hiện, sạch sạch sẽ sẽ một thân trắng toát từ trên xuống dưới, vẫn vẫn nhả nhả một gương mặt tươi cười, trong ánh mắt còn phảng phất như có áng mây lướt qua, một áng mây trắng xa vời. Người này nói:

—Tại hạ là Bạch Vân Sinh. «Sở nhân Giang Nam lưu hương cứu, hải thương tâm hữu Bạch Vân Sinh» (người họ Sở ở Giang Nam tiếng thơm lừng lẫy lâu nay, trên mặt biển có người đang dần dần nổi danh là Bạch Vân Sinh), câu đầu là về Hương Soái, còn câu sau là nói về tại hạ đấy.

Sở Lưu Hương bật cười:

—Câu đó do ai nói vậy?

—Chính là tôi nói.

Thái độ của Bạch Vân Sinh nghiêm trang và khách khí, hẳn tiếp:

—Tôi đem ông và tôi đặt vào một chỗ để bàn luận, phải là cái vinh hạnh cho ông lắm đó.

Một người với thái độ hết sức lễ phép mà lại nói ra một câu như vậy thì thật là vô cùng kỳ quái, không những vậy, còn rất buồn cười. Nhưng y nói rất là tự nhiên, cho dù chuyện gì buồn cười nhất trong thiên hạ mà được thốt từ miệng y ra thì nhất định sẽ không làm cho người ta còn cảm giác buồn cười nữa.

Sở Lưu Hương bỗng phát hiện ra mình lại gặp phải một người kỳ quái, không chừng còn kỳ quái hơn tất cả những người y đã từng gặp phải từ trước đến nay.

Bạch Vân Sinh từ tốn nói:

—Mấy vị cô nương này tôi chắc là ông nhất định rất quen mặt. Tôi cũng biết họ đều là những người ông rất ưa thích.

Sở Lưu Hương không thể không thừa nhận điều đó.

Bạch Vân Sinh nhìn y chăm chú, đôi mắt sáng rực lên:

—Bởi vì tôi chưa hiểu ông lắm, tôi chưa biết ông yêu thích ai nhất nên đành phải mời tất cả lại đây.

Nụ cười của y cũng rất văn nhã, y tiếp:

—Nếu ông chán bất cứ cô nào thì tôi sẽ lập tức mời cô đó về ngay. Tôi làm chuyện gì từ trước đến giờ đều rất chu đáo, không muốn làm bạn bè phải khó xử.

Sở Lưu Hương cười khổ, một người khách khí chu đáo đến vậy thì cả đời y chưa từng gặp qua một ai, y bất giác cảm thấy nuốt không trôi.

Bạch Vân Sinh dường như cứ muốn hỏi y cho được, y nói:

—Tùy tiện ông muốn tôi trả cô nào về thì ông cứ việc nói ra, tôi nhất định sẽ làm xong chuyện.

Sở Lưu Hương còn biết nói gì nữa? Bảy, tám cặp mắt đang nhìn y trừng trừng, làm như hận không thể nào cắn cho y một cái thật đau. Y chỉ còn nước mặt dày mày dạn nói:

—Họ đều là bạn thân của tôi, người nào tôi cũng ưa thích, ai đi tôi cũng đau lòng cả.

Bạch Vân Sinh mỉm cười nói:

—Hương Soái quả là một kẻ đa tình, thật làm tôi vô cùng ngưỡng mộ.

Sở Lưu Hương ngay cả nhìn cũng không dám nhìn lại các cô lần nữa, cũng không dám tưởng tượng ra vẻ mặt của họ hiện giờ ra sao.

Bạch Vân Sinh lại cười:

—Kẻ đa tình sợ nhất là tịch mịch, tôi biết điểm đó nên mới mời hết các cô đến bầu bạn với Hương Soái, rồi cùng đi gặp một người.

—Đi gặp ai?

—Một người Hương Soái rất muốn gặp mà không gặp được.

—Sử Thiên Vương?

Sở Lưu Hương cơ hồ muốn nhảy bật người lên, tiếp:

—Có phải là Sử Thiên Vương không? Ông biết y đang ở đâu ư?

Bạch Vân Sinh gật đầu, cười nói:

—Nơi đó tuy xa lắm nhưng hiện tại tôi đã thấy rằng Hương Soái sẽ không bị tịch mịch.

Bất kể là Phấn Phấn, A Kiều, Tiểu Ngọc... ai nấy cũng đều là một người đàn bà vô cùng dễ thương, đều đã từng có một phen tao ngộ không bình thường với Sở Lưu Hương, đều đã từng trải qua một đoạn thời gian vô hùng mỹ hảo với y, bất kể là nàng nào cũng đã từng rất ôn nhu, chiều chuộng y hết mực.

Nhưng hiện giờ thì chỉ cần có cô nào đối xử với Sở Lưu Hương hơi tốt một chút thì những người còn lại sẽ lập tức trợn mắt nhìn người đó, cho thấy cô ta đang nịnh nọt cầu xin, chính cô ta cũng cảm thấy vô cùng mất mặt. Họ cũng đâu phải là phường ong bướm đầu ngõ hạ tiện, làm sao có thể làm chuyện mất mặt như vậy?

Sở Lưu Hương hiểu cái tình cảnh đó quá rõ ràng, hiểu rõ hơn đại đa số nam nhân trên thế gian này nhiều. Vì vậy y tuyệt đối không hy vọng bọn họ sẽ niềm nở tươi cười với y, lại càng không hy vọng bọn họ sẽ sà vào lòng mình tỏ vẻ hàn huyên gì cả.

Ba gã hòa thượng thì không có nước uống, cái thế giới này vốn là như thế.

Điều này thì Sở Lưu Hương cũng hiểu rõ lắm. Chỉ cần các cô không liên hợp với nhau để đối phó y thì y đã tạ ơn trời đất rồi. Các cô có làm vậy không?

Nhìn vẻ mặt của họ thì thật tình y có chỗ lo lắng. Trước giờ y vẫn hiểu rõ tính tình của từng người một, bất cứ chuyện gì họ cũng có thể làm, vì vậy y chỉ còn cách lẩn tránh ra đằng sau khoang thuyền, đâm đầu vào chỗ trống ngủ vùi mà thôi.

Bất kể ra sao, trốn được giông bão chút nào thì hay chút đó, đợi đến lúc các cô hạ hỏa rồi tính sau, đó chính là chỗ thông minh của Sở Lưu Hương. Lại càng

giỏi hơn nữa là y có thể ngủ vùi thật sự, khi tỉnh dậy thì chỉ thấy khoang thuyền yên lặng như tờ, không biết mọi người đã đi đâu hết.

“Mấy bà mấy cô đó đang làm gì mà ngay cả một tiếng động cũng không có? Có phải họ đang thương nghị tính cách đối phó với mình không?”

Sở Lưu Hương thở ra một hơi, y bỗng cảm thấy rằng đàn ông quả thật là nên quy củ một chút, nếu đụng phải một cô vừa ôn nhu, vừa mỹ lệ vừa đa tình thì dù không đá cho cô ta một cái văng ra ngoài cũng nên xông ra khỏi cửa mà chạy trốn thật nhanh.

Đây dĩ nhiên là lần đầu tiên trong đời y có cái lối suy nghĩ đó, nhưng còn chưa biết có phải là lần cuối cùng không.

Chính lúc y đang ngồi trên giường xoa xoa chóp mũi thì bỗng nghe phòng bên cạnh có tiếng động giống như có người nào đó đang đổ nước vào trong bồn tắm vậy.

Sở Lưu Hương đột nhiên cảm thấy ngứa ngáy toàn thân. Ít nhất là đã ba ngày nay y chưa tắm rửa, được ngâm mình vào trong một cái bồn tắm lớn thật lớn thì còn gì sung sướng bằng?

Chỉ tiếc là y còn chưa quên mình đang ở trên một chiếc thuyền, những giọt nước trên thuyền so với thứ nước khác tất nhiên là phải quý giá hơn rất nhiều. Huống gì làm sao có chuyện mấy bà mấy cô đó lại chịu chuẩn bị nước cho y tắm bây giờ? Thật tình ngay cả nghĩ tới y còn không dám nữa.

Kỳ quái là nước tắm đúng thật là để chuẩn bị cho y.

Cửa khoang bỗng nhiên mở tung ra, y thấy một cái bồn tắm đầy nước được đẩy vào, chỉ có bồn tắm mà không có ai trong đó cả. Không những vậy, còn có một bộ quần áo để thay, sắp xếp cẩn thận để trên một chiếc ghế. Bộ quần áo mới tinh, mạp ốm dài ngắn lớn nhỏ đều vừa khít, cứ như là được may đo cho mình y thôi vậy. Xà phòng trong bồn cũng là thứ mà y rất ưa thích.

Ai đã chuẩn bị cho y?

Tuy các cô đều biết kích thước của y, sở thích của y, nhưng bọn họ có ai lại chiều chuộng y tới mức đó? Không lẽ đây là kế sách của các cô dùng đối phó với y? Ban đầu làm ra vẻ tốt với y một chút để cho y thêm xấu hổ, sau đó mới chỉnh cho y một phen toi bời?

Tắm một cái cho thoải mái, thay bộ đồ mới xong thì suy nghĩ trong bụng y bắt đầu cải biến.

Các cô đáng lý ra phải đối xử với y tốt một chút mới phải, hạng đàn ông như y vốn sinh ra không phải để dính kè kè với một người đàn bà, các cô phải hiểu cái điểm đó mới đúng.

Nghĩ tới đó Sở Lưu Hương không khỏi cảm thấy khoan khoái, cao hứng bước ra ngoài khoang thuyền.

Bên ngoài mặt trời xán lạn, hôm nay trời quá đẹp, nhìn từ song cửa ra có thể thấy cả mấy dặm bờ sông. Nhưng trên thuyền lớn lại không thấy có ai, mấy bà mấy cô kia ngay cả một người cũng không thấy đâu cả.

Sở Lưu Hương bỗng cảm thấy kỳ quái, y chợt thấy có chiếc thuyền đang đi từ giữa dòng sông vào bờ.

Nhìn chiếc thuyền đó, trái tim của Sở Lưu Hương bỗng như chìm xuống. Thì ra trên thuyền là Phấn Phấn, A Kiều, Sở Thanh... tất cả đều đưa ánh mắt thật kỳ lạ nhìn y, còn tay thì vẫy vẫy từ biệt.

Chiếc thuyền thuận dòng đi xuống, ngàn dặm trước mặt người đang cận kề bỗng trong khoảnh khắc đã xa tận chân trời.

Tại sao các cô phải đi? Bị bức bách hay là tự ý bỏ y mà đi như vậy?

Vấn đề đó hiện tại không còn cần phải trả lời nữa, vì dưới dòng sông bỗng thấy có mấy cái bóng trắng như tuyết xuất hiện, bơi qua bơi lại như cá, hoạt bát linh lợi như các cô thiếu nữ.

Cá giống như người đẹp? Hay là người đẹp giống như cá?

Cá không nhảy lên thuyền được, nhưng người thì nhảy được.

Các cô vẫn mặc trên người bộ quần áo mà Sở Lưu Hương đã thấy lần trước, chỉ có điều thái độ thì thay đổi hơn rất nhiều. Thái độ của các cô thật là lễ phép, không những vậy, hình như còn là phải giữ gìn phép tắc đàng hoàng với y, cái tình cảnh đó trước giờ chưa từng xảy ra với y lần nào.

Sở Lưu Hương cười khổ:

—Lần này các cô muốn gì đây? Lại muốn ăn thịt người, hay là muốn bị người ta ăn thịt?

Các cô cười khúc khích:

—Nếu Hương Soái muốn ăn thịt chúng em thật thì xin mời Hương Soái cứ tận tình mà ăn.

—Thật sao?

Sở Lưu Hương cố làm ra vẻ hung ác:

—Tôi ăn thịt các cô được sao?

—Dĩ nhiên là được.

Một cô bé dài dài nói:

—Bất kể là Hương Soái muốn ăn thì cứ việc ăn, cứ chọn một người vừa mắt Hương Soái.

Cặp đùi của cô dưới ánh mặt trời thật là rắn chắc, căng đầy sinh lực. Cô nói tiếp:

—Hương Soái muốn ăn ai thì cứ ăn, muốn ăn chỗ nào thì ăn chỗ đó, muốn ăn kiểu nào cũng được.

Các cô người nào người nấy xem ra đều rất ngon mắt, nhưng dường như Sở Lưu Hương lại sợ hãi, chẳng dám đưa mắt nhìn các cô.

Các cô không phải là cá, trẻ trung mơn mớn như vậy thì tại sao Sở Lưu Hương lại sợ? Y nói:

—Các cô biến thành ngoan ngoãn biết nghe lời từ lúc nào thế?

Cô bé có cặp mắt to nói:

—Nhị tướng quân lần này muốn chúng em lại đây, tùy cho Hương Soái phân phó. Chúng em... sợ lắm.

—Sợ?

—Sợ Hương Soái bắt chúng em ăn thịt thật.

—Thế ư?

—Không những thế, em là người sợ nhất, vì nếu Hương Soái có chọn thì chắc chắn người đầu tiên sẽ là em.

Nhưng lúc này Sở Lưu Hương không ăn thịt cô, chẳng phải vì cô không ngon lành, cũng chẳng phải vì y không muốn lắm.

Sở Lưu Hương không ăn thịt cô vì bất quá lúc này ngoài cửa sông bỗng có tiếng trống trận truyền lại, làm như có ngàn vạn con chiến mã đang chạy như bay trên sóng nước. Dĩ nhiên đến đây không phải là ngựa, mà là một con thuyền, một chiếc thuyền nguy nga như một tòa lâu đài vậy.

Những người cá lập tức nhảy nhót hoan hô:

—Nhị tướng quân đến rồi.

Sở Lưu Hương ngạc nhiên nói:

—Cái vị Nhị tướng quân này là ai? Tại sao lại muốn các cô đến tìm ta? Nếu như các người là thủ hạ của Sử Thiên Vương thì tại sao lại không để Hồ Thiết Hoa hộ tống Công chúa đến chỗ ông ấy? Không lẽ Nhị tướng quân của các cô cũng không tán thành cuộc hôn nhân này ư?

Không ai trả lời những câu hỏi đó. Cái miệng của bốn cô con gái hình như bỗng bị ai nhét một cục đất sét vào, ngay cả thở còn không muốn thở nổi.

Chiếc thuyền đang rẽ sóng chạy lại, xa xa đã thấy có bóng người chạy qua chạy lại trên thuyền, bày thành đội ngũ rất chỉnh tề. Trên thuyền cờ phướn mới tinh, quân kỳ nghiêm chỉnh tráng quan, hiển nhiên ai cũng đều là tay kiêu dũng quen thuộc với sóng gió chiến trận.

Chỉ có một điều kỳ quái là bao nhiêu đó chiến sĩ, chẳng có ai là đàn ông cả.

Thuyền đánh cá, thuyền buôn bán quanh cửa sông đều không biết đã bỏ trốn đi đâu hết cả, trên bờ thậm chí ngay cả một bóng người cũng không thấy.

Chiếc thuyền đã thả thang dây xuống, Sở Lưu Hương lập tức leo lên.

Cặp mắt của y vừa ló lên khỏi mặt thuyền thì đã thấy từng hàng những cặp đùi sạm nắng thành màu đồng đỏ. Gót chân chạm cứng vào nhau, những cặp đùi thẳng tắp, chính giữa cơ hồ không có lấy một khe hở. Mỗi cặp đùi đều rắn chắc như vậy, khỏe mạnh như vậy, Sở Lưu Hương suốt một đời chưa bao giờ thấy nhiều như vậy cùng một lúc.

Trên bắp chân rắn chắc đầy những nét cong là cặp đùi tròn lẳn, trên đó nữa là chiếc quần trần bóng loáng màu bạc. Sở Lưu Hương không dám nhìn lên thêm.

Chiếc thuyền tiếp tục ra khơi, người cầm lái cũng là đàn bà, Sở Lưu Hương bỗng phát hiện ra người đàn ông duy nhất trên thuyền chính là y.

Không ai nhìn y, cũng không ai đụng đến y, bọn thủy thủ ai nấy đều chuyên tâm làm việc của mình, chiến sĩ thì đứng yên đó như những pho tượng đá.

Sở Hương Soái, một tay «ky mã y tà kiêu, mãn lâu hồng tụ chiêu» (cưỡi ngựa đứng xéo bên cầu, cả lâu mấy cô vẫy tay gọi), đến chiếc thuyền này thì lại biến ra như đồ phế thải. Những người đàn bà trên thuyền như mù cả, ngay cả liếc cũng không liếc y lấy một cái. Dĩ nhiên bọn họ chẳng phải kẻ mù, Sở Lưu Hương không tin rằng bọn họ không nhìn thấy. Y cố ý bước qua bước lại trước mặt bọn họ, tuy y ráng không đụng tới những bộ ngực đang nhô ra đó nhưng cũng đã cách bọn họ không xa bao nhiêu lắm.

Nào ngờ bọn họ ngay cả đến chớp mắt cũng không chớp cái nào, Sở Lưu Hương bắt đầu cảm thấy bội phục cái vị Nhị tướng quân này, bội phục cái tài huấn luyện được bao nhiêu đó đàn bà thành ra như vậy. Chuyện này nhất định là không dễ, không phải người đàn ông nào cũng làm được.

Hiện tại thì y càng đoán chắc vị Nhị tướng quân này là đàn bà không sai, chỉ có đàn bà mới có thể huấn luyện được đàn bà thành ra phục tùng như vậy, mà cũng chỉ có đàn bà mới hiểu cách nào đặc dụng để huấn luyện đàn bà mà thôi.

Cái cách đó Sở Lưu Hương không dám nghĩ tới, mà cho dù có nghĩ tới thì y cũng chẳng nghĩ ra. Ngoài ra y cũng không thể nghĩ ra được cái vị Nhị tướng quân này là một người như thế nào.

Nhưng y cũng chẳng cần chờ lâu, vì lúc này đã có một người đàn bà mặt đầy mụn đang hỏi y:

—Người họ tên là gì? Ở đâu lại đây? Trong mình có giấu binh khí gì không đó?

Sở Lưu Hương bỗng bật cười. Y vốn không nghĩ tới chuyện bật cười, nhưng y không nhịn nổi, vì cả đời y chưa bao giờ gặp qua một chuyện như vậy, mà cũng không ngờ rằng mình sẽ gặp một chuyện như vậy.

Còn ai có thể ngờ được rằng có người lại dám nói với Sở Lưu Hương như thế? Lại càng không ngờ được là y cứ thật thà trả lời:

—Tôi họ Sở, tên là Lưu Hương, là con cháu của thời hậu đại sau này của Hoàng đế. Trước giờ tôi chưa từng làm chuyện mò mò mẫm mẫm nên trong người tuyệt không hề giấu diếm đao kiếm binh khí gì cả.

—Người đưa tay lên cao.

—Để làm gì?

—Cho ta lục soát người của người.

Sở Lưu Hương lại bật cười, y lấy một thái độ rất ôn hòa hỏi:

—Lúc bà lục soát người khác, có bao giờ bà nghĩ tới chuyện người khác không chừng cũng muốn lục soát người của bà không? Chỉ bất quá, cách họ lục soát có chỗ khác với bà một chút mà thôi.

Gương mặt của người đàn bà biến đổi:

—Người dám đụng vào người của ta?

Sở Lưu Hương nhìn vào mắt bà ta rồi thở ra:

—Tôi không dám, thật tình tôi không dám.

Y nhún nha nói tiếp:

—Vì vậy tôi chỉ còn nước dùng một cách khác.

Vừa nói xong thì đôi chân của người đàn bà không biết bằng cách nào đã bị y xách ngược lên, xoay đi hai vòng, làm rớt tung hết bao nhiêu là đồ trong người ra. Sau đó là nghe ồm một tiếng, đã có người bị ném xuống biển.

---- o0o ----

Bất kể trong truyện thần thoại của quốc gia nào thì màu sắc của địa ngục cũng là màu đỏ, vì nơi đó quanh năm đều có lửa cháy rục không bao giờ tắt.

Nơi đây cũng vậy. Nơi đây tuy không có lửa cháy nhưng bốn bề cũng đều đỏ rục, giống hệt như màu sắc của địa ngục vậy. Nhưng nơi đây lại không phải địa ngục, nơi đây là khoang thuyền lớn của tướng quân.

Tám thảm đỏ hồng trải lên bậc tam cấp dài, cửa vào có treo một bức màn chấm xuống sàn, làm bằng những sợi tơ nhung màu tím đỏ.

Chiếc bàn của tướng quân cũng có màu đỏ hồng, mỗi tác chiến bào phảng phất như được tẩm bằng máu tươi của quân thù.

Hai người đeo kiếm đứng sau lưng tướng quân. Một lão già mặt mày nhăn nheo, đầu tóc thì đen tuyền như thiếu nữ, một người con gái trẻ tuổi mặt mày xinh xắn, hai bên tóc tai thì đã biến thành bạc phơ.

Trong khoang thuyền chỉ có một thứ đồ là màu đen thuần, toàn thân đều đen, đen muồn sáng rục lên.

Sở Lưu Hương bước vào trong khoang, nhìn thấy trước tiên chính là con báo màu đen tuyền đó. Con báo đen đang nằm phục dưới chân tướng quân, yên tĩnh như một con mèo mới được ăn uống no nê.

Cặp kiếm sau lưng tướng quân đã tuốt khỏi vỏ, đâm lại cặp mắt Sở Lưu Hương như một dây thắt luyện phá không trung.

Cặp mắt của Sở Lưu Hương ngay cả chớp cũng không chớp một cái.

Hai lưỡi kiếm ngừng lại cách lông mi của y chỉ bất quá còn có ba tấc, nhưng mắt y không hề chớp một cái.

Tướng quân nhìn y với ánh mắt thật kỳ quái, rồi bỗng hỏi:

—Người nhìn ra được nhất kiếm đó của họ không đâm mù mắt người sao?

—Tôi nhìn ra được.

Sở Lưu Hương nói:

—Bọn họ đều là cao thủ, xuất thủ chắc chắn có chùng có mực.

—Sao người biết trước bọn họ không đâm mù mắt người?

Sở Lưu Hương mỉm cười:

—Bởi vì tôi là người khách được mời lại, nếu mắt của khách bị mù đi, chủ nhân chắc cũng không vui vẻ gì, nhất là một người chủ nhân như bà đây.

—Chủ nhân như ta thì thế nào?

—Cái oai phong của tướng quân tuy trọng, còn chưa bằng cái tuyệt sắc của tướng quân, nếu đối mặt với một kẻ mù không thấy gì, không phải là chẳng thú vị gì sao?

Không phải y đang nói xạo, cũng không phải đang cố ý nịnh hót cho người ta vui bụng, y vừa nhìn bà ta lần đầu, cũng không cảm thấy bà ta đẹp gì.

Bà ta quá cao quá lớn, không những vậy, còn quá man rợ. Vai bà ta quá rộng, thậm chí còn rộng hơn rất nhiều người đàn ông. Ánh mắt bà ta thì đượm cái vẻ man rợ của dã thú sao đó, vành môi của bà ta tuy rất quyến rũ nhưng lại quá rộng đi một chút. Trừ hàm răng trắng như tuyết ra, toàn thân của bà ta từ trên xuống dưới, hầu như không có chỗ nào có thể nói là gần với tiêu chuẩn của một người đẹp.

Nhưng bà ta quả thật là một người đẹp, toàn thân từ trên xuống dưới đều tràn đầy cái đẹp man dại trấn nhiếp lòng người. Đẹp đến mức làm người ta thở không ra hơi. Đem bà ta so sánh với những người đàn bà mỹ lệ khác, họ đều giống như những đồ chơi bằng đất sét, đụng vào một cái là vỡ tan tành.

—Tôi đã biết đây nhất định phải là một người đàn bà, nhưng trước giờ tôi không hề nghĩ rằng bà là một người đàn bà như vậy.

Tướng quân lại trừng mắt nhìn y thật lâu, còn thở ra một hơi nhẹ:

—Người quả là kẻ to gan.

Bà ta búng ngón tay một cái, lưỡi kiếm lập tức thu vào trong vỏ, người cũng thoái lui.

—Chính vì ta biết người to gan lắm nên ta mới gọi người lại đây.

Lời nói của bà ta vô cùng trực tiếp:

—Ta tin là người lớn gan đủ để giết người cho ta.

—Cũng phải xem bà muốn tôi giết ai đã.

—Muốn giết người đó dĩ nhiên là không dễ, bất kể cô ta ở nơi nào, chung quanh đều có hơn ba mươi tay cao thủ siêu đẳng bảo vệ cho cô ta.

—Ai sai người bảo vệ cô ta?

—Đỗ tiên sinh và Sử Thiên Vương.

Bà ta không chút ngần ngại nói ngay tên hai người đó ra, ngay cả Sở Lưu Hương cũng không thể không thừa nhận bà ta xác thực là một kẻ rất sảng khoái.

Đối với người sảng khoái, Sở Lưu Hương trước giờ cũng rất sảng khoái.

—Bà muốn tôi đi giết người này, có phải là vì bà sợ cô ta chiếm mất địa vị sủng ái của bà?

—Đúng vậy.

Bà ta nói:

—Hiện tại người mà Sử Thiên Vương sủng ái nhất là ta, thậm chí còn phong cho ta làm Báo Cơ Tướng quân, nếu cô ta lại, ta còn gì bây giờ?

—Nếu Sử Thiên Vương thích bà thật, tại sao y phải lấy cô ta làm vợ?

—Bởi vì cô ta là Công chúa, ta thì không.

Bà ta nói:

—Hiện tại ta là cơ thiếp của Sử Thiên Vương, trước đó cũng vậy, hình như trời sinh ta ra phải chịu cái kiếp làm lẽ.

Sở Lưu Hương cười khổ. Một người đàn bà đem được chuyện như vậy nói thẳng ra cho người khác nghe, người đàn bà đó y chưa từng thấy qua.

—Người đàn ông trước của ta là một lão già Đông Dương có tiền có thế lực, không những vậy còn là cao thủ kiếm đạo.

—Thạch Điền Tề Tả Vệ Môn?

—Chính lão ta.

Bà ta không hề giấu diếm:

—Tuy lão ta rất được, nhưng so với Sử Thiên Vương vẫn còn xa lắm.

—Vì vậy bà không nghĩ đến chuyện thất sủng với Sử Thiên Vương?

—Vì vậy ta nhất định không để cho ả Công chúa quý quá kia lấy Sử Thiên Vương, tùy tiện bằng cách nào ta cũng phải giết nó.

—Tại sao bà muốn tôi làm chuyện này?

—Bởi vì lần này, kẻ phụ trách hộ tống cô ta là Hồ Thiết Hoa, người Hồ Thiết Hoa tín nhiệm nhất chính là người.

Báo Cơ nói:

—Muốn giết Ngọc Kiếm, không ai còn có cơ hội tốt hơn người.

—Tại sao tôi phải làm chuyện này?

—Vì ta.

Nói xong câu đó, bà ta không nói thêm tiếng nào nữa, cũng không cần phải nói thêm tiếng nào nữa. Bà ta đứng dậy, chiến bào màu đỏ hồng đã tuột từ trên vai xuống.

Trong khoảnh khắc đó, hô hấp của Sở Lưu Hương cơ hồ muốn ngừng lại. Trước giờ y chưa hề gặp qua người đàn bà nào như vậy, cũng chưa từng thấy qua thân thể nào như vậy, suốt cả đời y, trước giờ chưa từng có một người đàn bà nào chỉ trong thời gian ngắn ngủi có thể khiêu khích tình dục của y lên nhanh chóng như vậy.

Trên cái thân thể tuy cao lớn đó đầy những đường nét cong gãy mềm mại của bà ta, mỗi chỗ đều ẩn tàng vô cùng vô tận những tình dục, tùy thời tùy lúc nổi bùng ra tiêu hủy người ta.

Một người đàn ông bình thường đụng vào người bà ta, bất cứ là bộ phận nào trên người đều sẽ biến thành không cách nào khống chế được chính mình, thậm chí thà hủy diệt chính mình đi.

Báo Cơ đưa cặp mắt đầy man dại nhìn y, thái độ tràn đầy vẻ khiêu gợi và tự tin. Bởi vì cho tới bây giờ bà còn chưa gặp phải một người đàn ông nào có thể cự tuyệt được mình.

Sở Lưu Hương thở ra một hơi thật dài:

—Hiện tại tôi mới hiểu ra được tại sao Thạch Điện Tề muốn làm những chuyện đó.

Y than thở một hồi rồi nói tiếp:

—Bởi vì có người đàn bà như vậy, bất cứ làm điều gì cũng xứng đáng thôi.

—Còn người?

—Tôi cũng vậy, tôi cũng muốn muốn chết luôn.

Ánh mắt Sở Lưu Hương cũng nhìn dính vào bà ta:

—Nếu tôi còn trẻ hơn mười tuổi, tôi đã nhào lại như một con chó sói đói khát, không những vậy, tôi còn sẽ nói với bà, tôi nhất định sẽ đi làm chuyện đó cho bà, trước hết là triển miên với bà năm ba ngày, rồi sau đó sẽ trốn đi biệt tăm, cho dù bà hận tôi, hận muốn chết đi được, hận không thể cắt thịt tôi ra cho chó ăn, nhưng cũng đừng hòng tìm ra được tôi.

Y làm mặt nghiêm trang nói:

—Trước đây, nhất định tôi sẽ làm như vậy, chỉ tiếc là hiện tại, cái mặt của tôi không còn dày được như vậy.

Sở Lưu Hương thở ra:

—Hiện tại tôi chỉ còn nước mời bà làm giùm tôi một chuyện.

—Chuyện gì?

—Mặc quần áo của bà vào trước, rồi kêu con báo nằm dưới chân bà cắn chết tôi thôi.

Sở Lưu Hương nói:

—Nếu như nhờ nó cắn không chết tôi, bà cứ việc kêu hai vị nữ kiếm khách kia chọc mù mắt tôi đi.

Y hững hờ nói:

—Cách này hay cách kia, bà cứ việc dùng thử không sao cả.

Con báo đen còn đang nằm phục dưới chân bà ta, Báo Cơ vẫn còn đang nhìn Sở Lưu Hương bằng cặp mắt đầy man rợ, bà ta bỗng nói:

—Ta biết người thường thường hay thích nói hai chữ...

—Tái kiến!

---- o0o ----